

веше да хвърчатъ до небеса градскы-тъ зданія, сичко това бѣше нѣмо и мъртво за него. Той си слѣдваше да ходи отъ кола на кола и, съ жаленъ погледъ камъ свои-тъ братія селены, да изрѣдва сичкы-тъ; отъ пресъхналый неговъ языкъ и заправшены уста ся чуваше дрѣзгавъ гласъ:

— Побратиме! не сте ли виждали и чували за одного на имя Василь отъ село-то Ташъ-Авлж въ Доброджжъ?

Сѣкый му ся отговаряше:

— Незнамъ братко.

Горкый отстѣпваше да отива до другы кырванъ, дѣ го чакаше сжщый отговоръ.

Най сѣтиѣ утруденъ, сѣдна подъ едно дърво да си почине. Слънце-то отиваше на пладиѣ; день заминуваше, а нашій юнакъ предаденъ въ тѣжны мысли, никакъ не усѣщаше, че време-то минува.

— О, Боже! извыка той, като ся исправи на крака и ся унѣти, дни-тъ вѣрвѣтъ заминувѣтъ, Станкино-то рабство ся продължива, а Василя сѣ нѣма и нѣма...

Послѣ това Петръ ся запѣти кѣмъ Дунава, за да разхлади блѣдно, нѣ потно си лице. Малко надалечь той срѣщна единъ селенѣцъ отъ Сребърнж.